

til Gennemsnittet deraf, desto længere fjerne vi os ogsaa fra Forholdene, som de for Øjeblikket ere. Derfor har jeg undgaaet at tage 5 Aar og har holdt mig til de 3 Aar, men jeg skal saa villig som nogen erkende, at det Billede, som Tre-aaret giver, endda ikke er paalideligt nok, det fjerner sig temmelig væsentligt fra de nuværende Forhold. Tallet vil blive endnu større end dette Gennemsnitstal.

Det ærede Medlem kom dernæst ind paa Betragtninger over vor finansielle Status. Jeg skal ikke følge ham med Hensyn til, hvad han i saa Henseende fremsatte. Han erkendte selv, at han ser noget lyst paa Tingene, og det vil jeg i høj Grad give ham Medhold i. Jeg tror, han er kommet til paa enkelte Punkter at behandle det foreliggende Materiale mindre rigtigt, navnlig vil jeg i saa Henseende fremdrage et Punkt. Han saa særligt lyst paa vor finansielle Status, fordi vi i det afsluttede Regnskabsaar havde været i Stand til at anvende 18 Millioner Kr. til Jærnbaner og andre offentlige Arbejder. Nej, vi have ikke været i Stand til at anvende 18 Millioner Kr. dertil, vi have afsluttet Regnskabsaaret med et Underskud paa 5 Millioner Kr., og skulle vi have Balance, maa vi trække disse 5 Millioner Kr. fra. Det ærede Medlem har under Udgifterne medtaget de Udgifter, som ere afholdte ved Salg af Statsobligationer for 5 Millioner Kr. til Statsbaneanlæggene. Men dem kan man jo ikke regne med. Det ærede Medlem regner galt enten paa den ene eller den anden Led. I Virkeligheden have vi højt regnet kunnet anvende 12—13 Millioner Kr. til disse Foranstaltninger. Hvorledes den finansielle Stilling er, er jo en Skønssag. Jeg vil ikke modsige det ærede Medlem, naar han siger, at den for Øjeblikket er gunstig. Men det har i og for sig saa lidt at sige. Det, det kommer an paa, er, hvor meget vi kunne undvære af vore ordinære Indtægter, naar vi ville foretage Forandringer i vore Skattelove, og det afhænger igen af, hvorledes man vil stille sig med Hensyn til Statshusholdningens Udgifter i Fremtiden. Hvis man har den Opfattelse, at man væsentligt kan gaa bort fra de Udgifter, man hidtil har haft det ene Finansaar efter det andet, er det jo en anden Sag. Det ærede Medlem antydede ogsaa, at der kunde foretages Beparelser i Statshusholdningen. Det tror jeg ikke, der kan. Jeg tror, at man er kommen ind paa at yde væsentlige Tilskud bl. a. til Erhvervslivet, til Landbrug, Industri, Haandværk osv., og at man meget

vanskeligt skal komme bort derfra. Jeg vilde ogsaa for mit Vedkommende betragte det som en Fejl, hvis man gik hen og gav Skattelettelser med det Resultat, at man ikke mere kunde yde den Understøttelse til Erhvervslivet, man hidtil har ydet. Dette er et Punkt, som jeg vil tillade mig at henvende Opmærksomheden paa.

P. G. C. Jensen: Det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) gjorde sin en Del Ulejlighed for at forklare, at det Forslag, som foreligger her for os, ikke egentlig er Folketingets Forslag, men, som han udtrykte sig, et Kompromisforslag. Det ærede Medlem maa tillade mig at sige, at det er rent Haarkløveri. Et Forslag, som er vedtaget af Folketinget, er ganske sikkert Folketingets Forslag, selv om det er et Forslag, som den daværende Finansminister var enig med Folketinget om, hvad han var, og det er jo netop derpaa, det ærede Medlem støtter Betegnelsen af Kompromisforslag. Men bortset derfra var det Folketingets Forslag. Jeg mener, at det bør accentueres, da det er den nøgne Sandhed, som vi maa arbejde med.

Det ærede Medlem betonede stærkt, at Toldbeskatningen er saa overordentlig stor, at den indbringer lige saa meget som alle andre Skatter tilsammen, at den er i saa overordentlig stærk Stigning, at den er budgetteret med saa og saa mange Millioner i de senere Aar, men at det saa ved Aarets Udgang viser sig, at den har indbragt 2—3—4 Mill. Kr. mere. Det er overmaade fortræffeligt, men jeg maa i den Anledning tillade mig at bemærke, at naar det ærede Medlem siger, at Toldbeskatningen „skraber Bunden“, at den tager de aller fattigste med, at det er en uretfærdig Skat, at den gør overordentlig megen Skade, og at naar disse Millioner komme ind paa Grund af denne Stigning er det den største Uretfærdighed — vil det ærede Medlem ved at tænke sig lidt om meget vel vide, at denne Stigning af nogle Millioner virkelig kun for en ganske forsvindende Del udredes af Befolkningens brede Lag. Thi for disse Forbrugsartikler, Ris, Kaffe o. s. v., gælder det jo dog, at mere end spise og drikke sig mæt i Ris, Kaffe og den Slags Ting kan ingen. Der er ikke Tale om, at der kommer Millioner ind derved. Det ærede Medlem maa vide, at naar Skatteindtægterne ere stegne saa meget i de senere Aar, er Grunden den, at der er bygget saa overordentlig meget, at der er indført saa megen Trælast, saa mange Jærnvarer, saa store Mængder Kul, Skibe,